

Arrest

nr. 104 062 van 31 mei 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 25 maart 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 februari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 april 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DER HASSELT, die loco advocaat D. STEYVERS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Guinees staatsburger te zijn van Malinke afkomst. U werd op 1 april 1984 geboren te Kankan. U groeide echter op in buurland Sierra Leone. Later keerde u terug naar Guinee en ging u in Conakry wonen. U werkte er als verkoper op de markt. Rond 2006-2007 kreeg u samen met Touré Bintou een zoon, Mohamed. U bent sympathisant van de politieke partij Union des forces républicaines (hierna UFR). U had gedurende een periode van 2 jaar een relatie met Fanta (K.) voor uw problemen begonnen. U wist niet dat Fanta eigenlijk gehuwd was met luitenant Lansana (K.). Op 4 juli 2010 zei uw vriendin Fanta (K.) dat ze naar het ziekenhuis ging voor een controle en vroeg of u meeging. U kon niet wegens uw werk. Eigenlijk ging uw vriendin naar het ziekenhuis voor een abortus. De operatie verliep slecht en Fanta werd naar een groot ziekenhuis overgebracht. Fanta

bekende daar aan de dokter dat u de vader was van het ongeborn kind en dat jullie een buitenechtelijke relatie hadden. Vervolgens belde ze haar broer op. Later kwamen de broer en de ouders zus Djéné van uw vriendin Fanta naar uw huis. Ze vertelden dat ze u zouden doden als hun zus Fanta iets overkwam. Luitenant Lansana (K.), de man van uw vriendin Fanta werd verwittigd. Hij werkte in N'zérékoré. Op 17 juli 2010 overleed uw vriendin Fanta in het ziekenhuis. De familie van Fanta vernielde uw huis en dreigde u te doden. Uw moeder, 3 broers en uw zus vluchtten naar Senegal (gehoor CGVS, p. 3). U vluchtte weg en dook onder in uw winkel in de stad. U werd echter verraden door een klant en de familie van Fanta vernielde uw winkel en stal al uw waardevolle goederen, onder andere goud dat u in opdracht van vrienden moest verkopen. Vervolgens dook u onder bij een vriend. Op 2 september 2010 verliet u Guinee per vliegtuig. U reisde naar Turkije. Vervolgens reisde u verder naar Griekenland waar u asiel vroeg. U kreeg een negatieve beslissing. Uw leven in Griekenland was zwaar. Daarom besloot u verder te reizen. Op 23 juni 2012 reisde u per vliegtuig naar België. De volgende dag kwam u in België aan. Op 26 juni 2012 vroeg u asiel bij de Belgische asielinstanties. Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u volgende documenten neer: 4 convocaties van de politie, een identiteitskaart en een getuigenis.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt dat in uwen hoofde een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in aanmerking kan worden genomen.

Bij een eventuele terugkeer naar Guinee verklaart u luitenant Lansana (K.) en de familie van Fanta (K.) te vrezen (gehoor CGVS, p. 9). Hierbij moeten volgende opmerkingen gemaakt worden.

Om te beginnen is uw kennis over uw vermeende vriendin Fanta (K.) erg beperkt. U weet niet of ze al dan niet naar de moskee ging om te bidden. U weet niet of ze een beroep had. U denkt dat ze niet gestudeerd heeft. U hebt het haar nooit gevraagd. U weet niet of ze een kinderwens had. Voor haar dood wist u niet met wie ze samenwoonde. U veronderstelde enkel dat ze met haar broers en ouders en zussen samenwoonde. U weet niet of ze zussen of broers had, jullie hebben het daar niet over gehad. U weet niet hoe haar vader heet, want jullie hebben het er niet over gehad. U weet niet of haar vader nog in leven was of niet, want ze heeft er niets over gezegd. U weet niet of ze voor u nog andere vriendjes heeft gehad u hebt er haar nooit om gevraagd (gehoor CGVS, p. 17,18). Op de vraag om te vertellen over uw partner en te zeggen wat voor persoon ze is, antwoordt u het volgende 'meisje, 1.70 meter is lengte [...] (gehoor CGVS, p. 17) wat ingestudeerd overkomt in het licht van de vaststelling dat uw andere verklaringen over Fanta (K.) te wensen overlaten. Toen u gevraagd werd om over een bijzondere gebeurtenis te vertellen, een anekdote die tijdens jullie relatie is gebeurd, een speciale gebeurtenis, iets dat u zich herinnert, antwoordde u 'zoals wat?' Toen u gezegd werd dat u een ruzie, een feest samen, een uitstap samen, dingen die jullie samen meegemaakt hebben,... kunt beschrijven, antwoordde u dat u reeds verteld hebt dat jullie gingen eten. Op de vraag naar andere anekdotes, zegt u dat u het te druk had (gehoor CGVS, p. 16). **Dat u gedurende 2 jaar een relatie zou gehad hebben met Fanta (K.) en jullie elkaar 4 tot 5 keer per week zagen (gehoor CGVS, p. 10,14,16), maar u vervolgens zo weinig weet over Fanta en zo weinig weet te vertellen over uw relatie met Fanta, komt absoluut niet geloofwaardig over.**

U vertelt dat u gedurende 2 jaar een relatie had met Fanta (K.). U leerde haar kennen via haar vriendin Fanta (Ka.) die een winkel had naast uw winkel. Jullie zagen elkaar 4 tot 5 keer per week. Jullie zagen elkaar bij uw thuis, in uw winkel of de winkel van Fanta (Ka.) of op restaurant (gehoor CGVS, p. 10,14,16). Gegeven het feit dat u gedurende 2 jaar een relatie had met Fanta (K.) en haar 4 tot 5 keer per week op heel wat verschillende (publieke) plaatsen zag, is het weinig aannemelijk dat u niet eens zou weten dat zij getrouwd is. Evenmin is het erg waarschijnlijk dat niemand u ooit gezegd zou hebben dat u eigenlijk een relatie had met een getrouwde vrouw (gehoor CGVS, p. 15). Evenmin is het erg plausibel dat Fanta een relatie met u zou beginnen. Over het begin van uw relatie vertelt u dat aan haar vriendin Fanta (Ka.) contact vroeg. Fanta (Ka.) praatte met Fanta (K.), deze laatste vond het goed en zo is jullie relatie begonnen. Fanta (Ka.) en Fanta (K.) zijn volgens u al heel lang vriendinnen (gehoor CGVS, p. 14). Dat Fanta (Ka.) u niet zou vertellen dat haar vriendin eigenlijk gehuwd is, met een luitenant, dat Fanta (Ka.) vervolgens uw interesse zou doorgeven én dat Fanta (K.) vervolgens zou beslissen om, als getrouwde vrouw, zonder meer een relatie met u te beginnen, is merkwaardig. Evenmin is het erg aannemelijk dat u en Fanta (K.) samen heel vaak naar restaurants zouden gaan (gehoor CGVS, p. 16). Aangezien Fanta (K.) een getrouwde vrouw is, is het weinig plausibel dat ze zeer regelmatig met een andere man waarmee ze een buitenechtelijke relatie heeft, in het openbaar zou verschijnen. Evenmin is het erg waarschijnlijk dat Fanta (K.) aan de dokter in het ziekenhuis zou opbiechten dat ze een buitenechtelijke relatie heeft en zwanger is van een buitenechtelijk kind. Immers, op die manier bracht ze zichzelf en u in de problemen. Het is merkwaardig dat u uw vermeende vriendin

Fanta nooit ging bezoeken in het ziekenhuis. U verklaart dat ze op 4 juli naar het ziekenhuis ging en op 17 juli overleed (gehoor CGVS, p. 8). Gedurende deze 2 weken bent u haar nooit gaan bezoeken omdat u problemen had met de autoriteiten, boos was dat Alpha Condé de verkiezingen gewonnen had en ondergedoken leefde sinds de manifestatie (gehoor CGVS, p. 12). Uw beweringen vallen niet te rijmen met uw andere verklaringen tijdens het gehoor bij het CGVS. U verklaarde zelf dat uw sympathie voor de partij UFR niets te maken heeft met uw vertrek uit Guinee, dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ) verklaarde dat u beschuldigd werd van het aanzetten van de protesten van 5 juli 2010, maar dat dit niets te maken heeft met uw vertrek uit Guinee en dat u naast uw problemen met de familie van uw overleden vriendin Fanta geen andere problemen had in Guinee (gehoor CGVS, p. 5,9,10). Bovendien verliet u Guinee volgens uw verklaringen op legale wijze, in het bezit van een eigen paspoort en een Turks visum (gehoor CGVS, p. 6), wat bevestigt dat u klaarblijkelijk geen problemen kende met de Guineese autoriteiten. U weet niet te overtuigen waarom u uw vriendin Fanta, waarmee u volgens uw verklaringen 2 jaar een relatie had, nooit bezocht in het ziekenhuis in de 2 weken voor haar overlijden.

Uw verhaal over uw relatie met Fanta (K.) komt ongeloofwaardig over.

Daarnaast maakt u niet aannemelijk waarom u niet samen met uw moeder, 3 broers en uw zus naar Senegal kon vluchten. U verklaart dat zij uit Guinee gevlucht zijn vanwege uw problemen. Op de vraag waarom u niet mee ging naar Senegal, verklaart u dat u problemen had en daarom niet mee kon gaan (gehoor CGVS, p. 3). Het is echter weinig logisch dat uw familie naar Senegal zou moeten vluchten wegens uw problemen, maar dat u, de oorzaak van de problemen, in Conakry, de stad van uw vervolgers zou blijven en in uw winkel in Conakry en bij een vriend in Conakry zou onderduiken (gehoor CGVS, p. 8).

Op basis van bovenstaande vaststellingen dient besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Wat de door u neergelegde documenten betreft dient opgemerkt te worden dat deze naar u opgestuurd werden door een zekere Moussa Diane. Eén van uw broers, die in momenteel in Senegal zou verblijven, heet ook Moussa Diane (gehoor CGVS, p.3). Wanneer u hiermee geconfronteerd werd, antwoordde u dat een vriendin van uw moeder aan een jongen uit het dorp, die ook Diane Moussa heet, gevraagd heeft om deze document naar u op te sturen. Dat uw documenten naar u opgestuurd werden door een deze jongen uit het dorp die de vriendin van uw moeder kent en niet door uw broer Diane Moussa is mogelijk, maar komt desondanks enigszins merkwaardig over. De identiteitskaart die u neerlegt geeft informatie betreffende uw identiteit en uw nationaliteit waar niet onmiddellijk aan wordt getwijfeld. Betreffende de 4 convocaties die u neerlegt moeten enkele vormelijke opmerkingen gemaakt worden. Het is opvallend dat de beide convocaties van 8 juli 2010 er zeer gelijkaardig uitzien. Aan de scheurrand te zien vormen deze convocaties ook 1 blad. Voor de convocatie van 13 juli en 17 juli geldt hetzelfde: ze zijn met dezelfde balpen en hetzelfde handschrift geschreven, de kwaliteit van de inkt van de letters en de stempel is hetzelfde en aan de scheurrand en de stempel van beide convocaties is te zien dat beide convocaties van éénzelfde bladzijde afkomstig zijn. Het is opmerkelijk te noemen dat een convocatie van 13 juli en 17 juli klaarblijkelijk op eenzelfde moment lijken te zijn opgesteld. Inhoudelijk moet opgemerkt worden dat verklaarde dat toen de convocaties kwamen u toen al weg was uit Guinee en ervan hoorde toen u in Griekenland was en dat een vriendin van uw moeder deze convocaties ontvangen heeft (gehoor CGVS, p.10). Toen u geconfronteerd werd met het feit alle convocaties in juli 2010 opgesteld werden en met uw eigen verklaringen dat u pas op 2 september 2010 Guinee verlaten hebt (gehoor CGVS, p.6), stelde u dat u toen ondergedoken zat bij een vriend. Uw weinig verenigbare verklaringen doen verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Bovendien beschikt het CGVS over informatie (toegevoegd aan het dossier) dat documenten tegen betaling kunnen worden verkregen in Guinee. Wat betreft de door u voorgelegde envelop verstuurd door Moussa Diane vanuit Guinée op 1 februari 2013 kan gezegd worden dat aan de hand van de envelop geenszins kan worden opgemaakt welke documenten hier precies in zouden verstuurd zijn. Tot slot kunnen documenten alleen als ondersteunend element dienen indien ze in overeenstemming zouden zijn met geloofwaardige verklaringen, wat in casu niet het geval is. De getuigenis van de chef van de wijk betreft de convocaties waarvan de bewijswaarde hierboven in twijfel getrokken werd. Bovendien betreft het hier een gesolliciteerd document dat op uw vraag werd opgesteld. Daarenboven kunnen documenten alleen als ondersteunend element dienen indien ze in overeenstemming zouden zijn met geloofwaardige verklaringen, wat in casu niet het geval is. U legde tenslotte geen documenten neer die ons toelaten uw reisweg te controleren.

Met betrekking tot de algemene situatie in Guinee kan het volgende gesteld worden: Guinee werd in 2012 geconfronteerd met interne spanningen, geïsoleerde en sporadische daden van geweld en andere vergelijkbare daden. De Guineese veiligheidsstroepen hebben inderdaad de mensenrechten geschonden, naar aanleiding van betogingen met een politiek karakter. Er zijn nog steeds spanningen

voelbaar tussen de regering en bepaalde oppositiepartijen. De overgangsperiode die normaal had moeten eindigen met de organisatie van parlementsverkiezingen binnen een termijn van 6 maanden blijft eindeloos duren. Het is echter aan de verschillende politieke spelers om ervoor te zorgen dat er aan alle voorwaarden wordt voldaan om de overgangsperiode te voltooien en de organisatie van parlementsverkiezingen mogelijk te maken in een rustig klimaat.

Artikel 48/4 §2 van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat ernstige bedreigingen van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict beschouwd kunnen worden als een ernstige schending die aanleiding kan geven tot de toekenning van het statuut van subsidiaire bescherming. Uit de bovenvermelde informatie blijkt dat Guinee niet wordt geconfronteerd met willekeurig geweld en men dient er eveneens op te wijzen dat er geen gewapende oppositie is in het land. In het licht van al deze elementen is er momenteel in Guinee geen gewapend conflict of een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2 (zie informatiefarade van de landen, SRB "Guinee: Situatie op het gebied van de veiligheid", september 2012).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert aangaande de weigering van de hoedanigheid van vluchteling in een eerste middel de schending aan van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name de hoorplicht en de zorgvuldigheidsplicht, doordat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) voorafgaand aan het gehoor geen inzage heeft verleend in het dossier van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

In een eerste onderdeel van het eerste middel verwijst verzoeker naar rechtspraak van de Raad van State en rechtsleer omtrent de hoorplicht en leidt hij hieruit af dat alle gegevens die de beslissing van de overheid zullen ondersteunen voorwerp moeten uitmaken van het debat. Volgens verzoeker moet de betrokkene een deugdelijke kennis hebben van de essentiële gegevens die het bestuur wil betrekken in de beslissing. Hij stelt dat het hoorrecht *"de administratie de plicht oplegt om de betrokkene de gelegenheid te geven het volledige dossier in te kijken. Minstens moet hij voorafgaand aan de hoorzitting kennis krijgen van die elementen, die normaal de feitelijke en juridische grondslag van de beslissing kunnen vormen (zie arrest Schotte). Deze grondslag vindt men juist terug in het advies dat de administratie geeft voorafgaand aan de hoorzitting. De betrokkene moet bijgevolg dit advies overhandigd krijgen voor de hoorzitting"*.

Verzoeker benadrukt dat verweerder niet bewijst dat hij inzage in het dossier heeft gekregen voorafgaand aan zijn gehoor en merkt op dat het niet is omdat hij werd gehoord dat aan de hoorplicht is voldaan. Hij stelt dat "horen" enkel voldoet aan het beginsel van de hoorplicht, indien de gehoorde met voldoende kennis van zaken aan het interview heeft kunnen deelnemen. Deze kennis van zaken vloeit voort uit een voorafgaande inzage in het dossier. Verzoeker heeft niet de kans gehad zijn dossier op voorhand in te kijken. Inzage vond plaats door zijn raadsman. Deze inzage diende volgens verzoeker te gebeuren voorafgaand aan zijn gehoor. De inzage vond evenwel plaats na kennisname van de bestreden beslissing, met het oog op het instellen van beroep. Bovendien vond deze plaats op initiatief van zijn raadsman. Verzoeker verwijst nog naar artikel 32 van de Grondwet en artikel 4 van de wet van 11 april 1994 en merkt op dat hij slechts kennis kon nemen van de documenten waarnaar de commissaris-generaal verwijst na ontvangst van de bestreden beslissing. Indien deze informatie verplichtend voorafgaand aan het interview werd meegedeeld, had hij de nodige tijd gehad om informatie te verzamelen op basis van actuele documenten waaruit blijkt dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich heeft gesteund niet correct is. Verzoeker voert aan dat op een termijn van dertig dagen geen of onvoldoende informatie kan worden verkregen en dat deze dan bovendien nog eens moet worden vertaald. Zijn rechten zijn dan ook duidelijk geschonden.

In een tweede onderdeel van het eerste middel voert verzoeker aan dat ook het zorgvuldigheidsbeginsel de administratie ertoe noopt de betrokkene op een nuttige wijze te horen. Dit leidt ertoe dat de overheid de betrokkene met alle feiten confronteert die zullen dienen om de eventuele beslissing te ondersteunen. Verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad van State en rechtsleer omtrent het zorgvuldigheidsbeginsel en merkt op dat de overheid slechts zeker kan zijn over alle feitelijke gegevens te beschikken wanneer deze de gegevens die zij gaat gebruiken om haar beslissing te ondersteunen, heeft voorgelegd aan de betrokkene. Enkel in dat geval is de overheid volgens verzoeker ook zeker dat

de eventueel te gebruiken gegevens kloppen met de werkelijkheid. Hiertoe dient de betrokkene voorafgaand inzage te krijgen van het dossier. Zo niet, dan kan hij de overheid niet op een nuttige wijze inlichten of corrigeren. Verzoeker merkt op dat hij geen inzage heeft gekregen in het dossier van de administratie, meer bepaald de Dienst Vreemdelingenzaken, noch in enig advies van deze dienst. Hij benadrukt dat het horen slechts dienstig kon gebeuren indien hij voorafgaand aan het interview inzage had gekregen in het administratief dossier. Dit is niet gebeurd en daarom is het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden. Het is duidelijk dat hij ten gevolge van het gebrek aan inzage in zijn dossier geen kennis van zaken had ten tijde van het interview.

In een derde onderdeel van het eerste middel merkt verzoeker op dat ook het Gemeenschapsrecht en de Europeesrechtelijke administratieve beginselen van hoor en wederhoor het recht op inzage voorafgaand aan een beslissing voorzien. Hij wijst op rechtspraak van het Hof van Justitie en rechtsleer omtrent het hoorrecht en het recht op inzage en stelt dat het volstaat dat particulieren aanmerkelijk kunnen geraakt worden in hun belangen door een op til zijnde administratieve beslissing opdat de beginselen van de hoorplicht en het recht op inzage op hen van toepassing zijn, dat het eerbiedigen van de rechten van verdediging in iedere procedure tegen iemand die tot een bezwarend besluit kan leiden te beschouwen is als grondbeginsel van gemeenschapsrecht en dat de beslissing inzake de al dan niet toekenning van het statuut van vluchteling of van subsidiaire bescherming beschouwd dient te worden als een beslissing die de betrokkenen 'aanmerkelijk kan raken in hun belangen'.

Verzoeker herhaalt dat inzage in het administratief dossier heeft plaatsgevonden door zijn raadsman, dat deze inzage diende te gebeuren voorafgaand aan het interview en dat de inzage evenwel heeft plaatsgevonden na kennisname van de bestreden beslissing, met het oog op het instellen van onderhavig beroep en op initiatief van verzoekers raadsman. Hij merkt op dat de Belgische asielpprocedure geen mogelijkheid voorziet van voorafgaande inzage van het administratief dossier.

2.1.2. Verzoeker voert aangaande de weigering van de hoedanigheid van vluchteling in een tweede middel de schending aan van de materiële en de formele motiveringsplicht.

Hij merkt op dat zijn verklaringen afgelegd werden zonder dat hij voorafgaand kennis kon nemen van het administratief dossier en dat geen rekening werd gehouden met zijn pertinent en coherent vluchtrelaas. Verzoeker beroept zich op artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) en de wet van 29 juli 1991 inzake de uitdrukkelijke motiveringsplicht. Hij stelt dat het CGVS en de RvV geen rekening mogen houden met zijn verklaringen, die werden afgelegd met miskenning van het algemeen beginsel van hoorrecht.

Inzake de opgeworpen gebrekkige kennis omtrent zijn vriendin Fanta betoogt verzoeker dat de relatie zich beperkte tot seks, gezien verzoeker vier tot vijf keer per week naar een huurhuis ging om aldaar de liefde te bedrijven; ze zagen elkaar nooit in het openbaar. De communicatie was minimaal en beperkt tot fysieke contacten.

De relatie was geheim, verzoeker ontving doodsb bedreigingen van de familie en in het ziekenhuis was zijn vriendin omringd door familieleden zodat hij haar niet kon bezoeken.

2.2.1. Verzoekers eerste twee middelen hebben beide betrekking op de weigering van de vluchtelingenstatus en worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.2.2. Wat betreft de aangevoerde schending van de hoorplicht dient te worden opgemerkt dat de hoorplicht, als beginsel van behoorlijk bestuur, inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn of haar persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn of haar belangen aan te tasten, zonder dat hem of haar de gelegenheid wordt geboden om zijn of haar standpunt op nuttige wijze te doen kennen. Het volstaat dat de betrokkene de gelegenheid krijgt zijn of haar standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren. *In casu* blijkt dat verzoeker verklaringen heeft afgelegd op de DVZ, dat hij een vragenlijst van het CGVS heeft ingevuld en ingediend en dat hij uitgebreid werd gehoord op het CGVS, waarbij hij werd bijgestaan door een advocaat (administratief dossier, stuk 5). Hij heeft aldus de mogelijkheid gehad om op een nuttige wijze zijn standpunt kenbaar te maken. Een schending van de hoorplicht kan bijgevolg niet worden aangenomen.

Waar verzoeker verwijst naar artikel 32 van de Grondwet, artikel 4 van de wet van 11 april 1994, het Gemeenschapsrecht en de Europeesrechtelijke administratieve beginselen van hoor en wederhoor en waar hij aanvoert dat hij niet nuttig is gehoord omdat hij niet voorafgaandelijk inzage heeft gekregen in het dossier en dat bijgevolg geen rekening mag worden gehouden met zijn verklaringen, dient te worden

vastgesteld dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat hij of zijn raadsman voorafgaand aan het gehoor inzage hebben gevraagd van het dossier. Aangezien verzoeker voorafgaand aan het gehoor nooit om een inzage in het dossier verzocht, is de *post factum* bewering dat hij dergelijke inzage in het dossier niet zou hebben gekregen niet ernstig.

Waar verzoeker gewag maakt van *“het advies dat de administratie geeft voorafgaand aan de hoorzitting”* en van een advies van de DVZ en waar hij stelt dat dit advies aan hem had moeten worden overgemaakt, dient bovendien te worden opgemerkt dat hij nalaat te duiden wat hij hiermee bedoelt en dat het administratief dossier geen dergelijk advies bevat. Verzoeker laat voor het overige na te preciseren welke gegevens voor het gehoor hem dienden te worden overgemaakt en toont evenmin *in concreto* aan op welke wijze dit een invloed zou kunnen hebben gehad op het verloop van het gehoor of op de motieven ten grondslag van de bestreden beslissing. In dit kader kan daarenboven worden opgemerkt dat verzoeker een kopie van de door hem ingevulde vragenlijst ontving (administratief dossier, stuk 13), alsmede dat redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij op de hoogte is van het precieze verloop van de gebeurtenissen die hij beweert zelf te hebben meegemaakt en van de verklaringen die hij heeft afgelegd teneinde zijn nood aan internationale bescherming te onderbouwen.

De stelling van verzoeker dat alle gegevens en vaststellingen waarop de bestreden beslissing is gesteund op voorhand aan hem hadden moeten worden overgemaakt en het voorwerp moesten uitmaken van het debat kan evenmin worden aangenomen. De procedure voor de commissaris-generaal is geen jurisdictionele procedure, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet. Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat en verzoeker toont niet aan hoe hij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft. Voorts stelt verzoeker ten onrechte en bestaat er geen rechtsregel die bepaalt dat de commissaris-generaal hem op voorhand had moeten confronteren met alle vaststellingen waarop de bestreden beslissing is gebaseerd.

2.2.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt en voert hij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aan. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Verzoeker verklaarde dat hij gedurende twee jaar een relatie had met Fanta en haar tijdens deze relatie vier tot vijf keer per week ontmoette; hetgeen hij herhaalt in het verzoekschrift. In deze omstandigheden is niet aannemelijk dat hij verklaarde niet te weten naar welke moskee ze ging, of ze een beroep had, of ze al dan niet heeft gestudeerd, met wie ze samenwoonde, of ze al dan niet een kindervens had.

Verzoeker bleek niet eens te weten dat ze getrouwd was (gehoor CGVS, p.7, p.11). Verzoekers verweer dat ze gedurende hun tweejarige relatie enkel seks hadden en niet communiceerden, kan niet worden aangenomen als dienstig verweer om voormelde frappante onwetendheden te verklaren. Gezien verzoeker zijn relatie met Fanta niet aannemelijk kan maken, kan er evenmin geloof gehecht worden aan de problemen die eruit zouden zijn voortgevloeid.

Verzoeker onderneemt geen poging om de terechte motivering inzake de bijgebrachte documenten te weerleggen.

De bestreden beslissing vindt inzake de ongeloofwaardigheid van de relatie steun in het administratief dossier, is terecht en pertinent en wordt door de Raad overgenomen. Kritiek op het overtollig motief inzake verzoekers onmogelijkheid om Fanta in het ziekenhuis te bezoeken, kan niet leiden tot een andere oordeelsvorming.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoeker de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft zijn asielaanvraag op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

2.2.6. Verzoekers eerste twee middelen zijn ongegrond.

2.3. Verzoeker voert aangaande de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in een derde middel de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Hij betoogt dat in de bestreden beslissing de argumentatie die wordt ontwikkeld ten aanzien van de vraag tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoend is. Er is geen actuele analyse van de eigen gegevens/informatie van de verwerende partij, die zich hult in stijlclausules. Hij stelt dat de toestand in Guinee niet stabiel is.

2.4.1. Verzoekers bewering als zou de bestreden beslissing niet afdoende zou motiveren waarom de subsidiaire beschermingsstatus aan hem wordt geweigerd mist feitelijke grondslag. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de commissaris-generaal de situatie in Guinee beoordeelde aan de hand van de aan het administratief dossier toegevoegde informatie inzake de veiligheidssituatie in zijn land van herkomst. Verzoeker brengt geen gegevens aan die deze motivering zouden kunnen weerleggen.

Gelet op de hoger gedane vaststellingen inzake zijn asielrelaas, toont verzoeker, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofd zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.4.2. Verzoekers derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend dertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS